

УДК 821.161.2-1
О 24

Сашко Обрій

О 24 ПростеП [Текст] : поезія / Сашко Обрій. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 176 с.

ISBN 978-966-448-574-3

Поезія Сашка Обрія красиво й легко, буквально «на крилах пісні» вводить нас у дивовижний світ природи Надбужжя, давнього українського Гарду. А ще вона мовби виростає з найкращих традицій української естрадної класики — так і уявляється, що пісні на ці вірші могли б написати Олександр Білаш чи Юдіф Рожавська, а виконували б їх Дмитро Гнатюк чи квартет «Явір». Але це, на жаль, неможливо — і тому поет сам пише на них пісні й знімає чудові кліпи, посилення на які ви знайдете на багатьох сторінках цієї на позір «простої», а насправді дуже щемкої книжки «про степ».

УДК 821.161.2-1

© Сашко Обрій, текст, 2025
© Поліна Онищенко,
художнє оформлення, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-574-3

Усі права застережено

ПростеП

Сашко Обрій

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

РОЗДІЛ 1

ПРОСТЕ

ТРІШЕЧКИ БУДИНОК

Серпанок. Дах заснув. Лише димар
пускає з люльки сиві хмари диму...
Прийшла мара, що й сам я задрімав.
І небо підпираю. Я — будинок.

Притулок, бастіон для кволих доль.
В мені живуть, кохають, помирають.
Комусь мій дім — до пекла коридор,
комусь мої бетони — шлях до раю.

Стривай, димарю! Я ж і сам — цей дим,
що між вітрів блукає пілігримом,
вагаючись: туди або сюди
покірно прихилити білу гриву...

Я дах почухав хмарним гребінцем.
Вітри мовчать, не кажучи, куди нам...
Скажу собі: не гребуй ним, бо це
твій шлях. Ти — дим. І трішечки — будинок.

09.05.2014

З КАМЕНЮ І ВОДИ

Схили святого граніту,
річки бурхливий потік...
Я не одразу й помітив,
як із квартири утік,
як понесли мене ноги
у ковилові степи...
Сяють там бузькі пороги.
Скелі громаддям копиць
зморшки на сонці старечі
гріють вже тисячі літ,
мов праслов'янські предтечі,
марять у сизій імлі.
Земле моя, клаптю раю!
Богом цілована ти.
Вкотре із тебе вбираю
сили, щоб далі іти.
Знову гуляю цим раєм...
Вабить щоразу сюди
велич твоя неокрая
з каменю і води...

11.11.2013

СОНЦЕ Й ДОЩ

Той ранок був на всі не схожий:
сплелися в танці сонце й дощ...
Як випадковий перехожий,
я милувався блиском площ.

Тепло проміння. Прохолода.
Блакиті скатерть. Хмари шовк.
Антициклон і негода —
коктейлю пристрасний ковток.

Ще спало мляве передмістя
в обіймах лагідного сну,
а я цей ранок, мов намисто,
в хустинку серця загорнув!

Усе ж дійшла кінця вистава.
Хоч то була коротка мить —
дощу тремтіння золотаве
і досі в грудях майорить.

22.09.2012

СОННИЙ СВІТАНОК

Він з'явився зненацька — світанок,
усміхнувся, мов сонне маля...
Він озвався до мене птахами —
і здригнулася сонна рілля.

За вікном його погляд голубив
неба чистого свіжий кришталь.
А самотні хмаринки, мов губи,
цілували замріяну даль...

«Здрастуй, сонце!» — гукнули дерева.
Мов дитина, я з ними зрадив.
І гаї — жовтосонячні леви —
стали восьмим, найкращим із див.

24.09.2013

МОРЕ

Море на берег обвалиться
тоннами битого скла.
Тріском відколотих скель
викинеться на рінню.
Піснею грому простелеться
кожне слівце, кожен склад.
Сіль зацілує вуста
суші в невинному «ню».

...Вітер обвіє турботливо
юну тремку наготу.
Ніжно, мов іскорку, що
оберіга Прометей.
— Море, картинки минулого
спраглим очам приготуй!

Море кивне і сліди
босих сердець
промете.